

det, der er Landets Ret. Det har jeg slet ikke gjort. Den ærede Ordfører siger, at jeg har stillet mig paa et overmaade uheldigt Fodfæste, har taget et uheldigt Udgangspunkt for disse Forhandlinger; men jeg har slet ikke taget noget andet Udgangspunkt end de Arealer, som den svenske Regjering har foreslaaet, at vi skulle søge at komme overens om. Jeg har hverken talt om at opgibe Bornholm eller nogen anden Del af Landet; jeg har ikke engang erklæret endnu, at jeg var villig til at gaa ind paa disse Forhandlinger, men jeg har kun betegnet det Territorium, der kan blive Gjenstand for Forhandling, og der kunde forsaavidt ikke være Noget i Veien for at indskrænke Betegnelsen af dette Terrain mere, end jeg har gjort; men efter det Forhold, der har bestaaet i en længere Række af Aar, hvor man uden ganske strikke Bestemmelser har udøvet en vis Del af Fiskeriet i Fællesskab og i god Overensstemmelse med hverandre, og den danske Regjering ved forskellige Leiligheder har neget at ville bortvise svenske Fiskere fra Territorier, som ganske vist ere det danske Riges Territorier, finder jeg, at det vilde være ganske besynderligt, om den danske Regjering nu, da der fra Raboregjeringen, som man jo gjerne viser et vist Hensyn til, hvad der ogsaa har viist sig i dette Thing, kommer et Forslag om at føre Forhandlinger, vilde sige: Nei, vi ville ikke forhandle; men vi forbyde nu, at I maa komme der, hvor I ere komne uhindrede i mange Herrens Tider. Jeg synes, at naar der kommer ikke blot et saadant Forslag om at træffe Overenskomst ikke blot om de Territorier, man skal have Lov til at benytte i Fællesskab, men ogsaa Forslag, der iøvrigt angaa Fiskeriets Udøvelse, er det rimeligt, at man stiller sig venligt dertil, og saaledes, at man kommer overens om, hvorledes man kan enes om en fælles Benyttelse. Det eneste Sted, hvorom der kan blive Tale, er Bornholm. Jeg maa tilstaa, at jeg har ikke Forestilling om, i hvilken overordentlig Grad netop dette Sted kan være Gjenstand for en stærk Kontrovers. Jeg veed ikke, om Fiskeriet er meget fordelagtigere for Svenskerne paa den bornholmske Kyst, end for Bornholmerne paa den svenske Kyst; men Resultatet af Forhandlingerne vil jo for en væsentlig Del komme til at afhænge af en Undersøgelse af, hvem der vil vinde, og hvem der vil tabe. Den ærede Ordfører gaar ud fra, at det er umuligt at føre Forhandlingerne paa det Grundlag, der her eksisterer, uden at det vil være til Stade for Fiskerne. Jeg ser ikke, hvorfra den ærede Ordfører faar den Op-

fattelse. Det er min Mening under Forhandlingerne, naar de komme istand, at hævde, at fremmede Fiskere holdes borte fra dansk Territorium, saavidt det er gjørligt, og med de Hensyn, som skyldes det fælles Fiskeri, og naar den ærede Ordfører siger, at det Fiskeri drives nu ene til Fordel for Svenskerne, saa er det saa langt fra at være Tilfældet, at under tidligere Forhandlinger om denne Sag er det af den paagældende kundige Autoritet udtalt, at i Virkeligheden have vi mere Fordel af Fællesfiskeriet i Drejsund, end Svenskerne have; det er ikke en, men gjentagne Gange hævdedet her, saa at det fra alle Sider er givet, at det ikke kan være Hensigten, at de svenske Fiskeres Ret til at fiske paa dansk Territorium skulde sættes til side for andre Fremmede. At Forhandlingerne med Sverig skulle fremmes i den Retning, at danske Fiskeres Ret skulde opgives for Svenskes Ret, er der ingen Grund til at antage. Ingen har mere end jeg ønsket at faae faste Bestemmelser for de gjenbidige Rettigheder paa dette Sted, fordi man saa forhaabentlig vilde ophøre at fremkomme med de evige Klager over Overgreb og manglende Smødekommen fra dansk Side og Opmærksomhed overfor svenske Fiskere, men jeg vil ikke opgibe Noget af, hvad der er dansk Ret; det har aldrig været min Hensigt. Jeg kan saaledes ikke se, at det, jeg har udtalt i Udvalget, skulde give nogen Anledning til yderligere nu end tidligere at anse det for nødvendigt at tage Repressalier, som kun kunne skade, og som Gud veed, naar de maa ophøre. Naar det ses, at Resultatet af saadanne mulige Forhandlinger med Sverig ville blive mere nærgaaende mod de danske Fiskere, er det tidsnok at tage Repressalier; men saalænge det ikke er Tilfældet, saalænge man dog virkelig har den Forventning, at den danske Regjering vil søge at beskytte og bevare danske Interesser overfor Udlandet — og den synes jeg, at man bør have — er der ingen Anledning til at tage Repressalier af den Natur som disse, hvor man paa en Gang opgiver hele Søterritoriet til Behandling af de Fremmede. Den ærede Ordfører siger, at man vilkaarlig opgiver hele Østersøen. Jeg vil dog bemærke, at her er ikke Tale om Østersøen, men om Benyttelsen af Kysterne ved Østersøen. Det ser jo noget større ud, end det er, naar man siger, at vi opgiver hele Østersøen. Men som sagt, jeg synes, at det er Noget, man ikke kan forlange nu, at der skal træffes afgjørende Bestemmelse om det, der skal være Gjenstand for Forhandling; men deri ligger ikke, at man opgiver de Ting, man anser for at være af